Ч. 100 (13.645). Львів, пятниця 20. квітня 1934. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм „Діло“ Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-36. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Інтервенція у львівського воєводи.

У звязку з останніми подіями в краю інтервеніювали 18-го ц. м. представники УНДО й Української Парляментарної Репрезентації: сен. др. Павликовський, ген. секр. Вол. Целевич і ред. Вол. Кузьмович у львівського воєводи. На цій конференції вони порушили справу політичної системи в краю в ділянці адміністраційній, господарській, культурно-освітній і шкільній.

—o—

Розписання виборів до міських рад у Галичині на 27. травня ц. р.

Дня 10. грудня 1933 відбулися вибори до міських рад на терені чотирьох галицьких воєвідств. Не переведено тоді виборів тільки в деяких містах і містечках з ріжних причин. Між іншим не переведено тоді виборів у Перемишлі, Самборі, Дрогобичі, Підгайцях, Заліщиках і т. д. та в громадах, які щойно пізніше визнано за міста, як Тлусте, Мельниця, Гусятин. Вкінци там у галицьких міських громадах, де досі ще не переведено міських виборів, розписано вибори на день 27. травня 1934.

Рівночасно розписано вибори до міських рад на терені центральних і східних воєвідств (Волинь—Полісся) і доручено старостам поробити відповідні заходи.

Троцького викинули з Франції.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Уряд не дозволив Троцькому на дальший побут у Франції, бо Троцький не хотів залишитися політично невтральним.

НАДУЖИВАВ ГОСТИННОСТИ.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Побут Троцького у Франції спричинив великий крик правої преси, яка закинула Троцькому, що надуживає гостинности. Троцький зломив свою заяву, що не буде займатися політичною діяльністю і розвів енергійну пропагандивну акцію за заснуванням IV Інтернаціоналу. Троцький вдержував постійно контакт із замешкалим у Парижі Бравшом і при його допомозі задумував зорганізувати більшовицьких лєнінівців проти теперішнього комуністичного режіму в Росії. В останніх місяцях Троцький видавав, крім опозиційного бюлетину, цілу низку брошурок, в яких критикував гостро Сталіна. Завдяки припадкові з післанцем-мотоциклістом виявилася ціла пропагандивна акція Троцького. Радикальна преса боронить Троцького, бо, мовляв, Троцький є таким самим політичним еміґрантом, як утікачі з Німеччини.

ЧОМУ ТРОЦЬКОГО ВИДАЛИЛИ З ФРАНЦІЇ?

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Півофіціяльно пояснюють що до відобрання Троцькому права побуту у Франції причинився факт знайдення брошур, у яких Троцький критикував внутрішню політичну ситуацію Франції та останні події. Троцькому визначено вже речинець, коли має вибрати собі державу, де хоче поселитися. Перший раз заборонено йому перебувати у Франції в 1916 р. Цю заборону відкликано в червні м. р. під умовиною, що він здержиться від всякої політичної діяльности. Спершу визначено йому на побут Корсику, одначе з огляду на стан здоровля французька влада згодилася, щоби Троцький замешкав у Руаян. Там він не міг довше перебувати з причини напасливости юрби. Тому в грудні м. р. влада згодилася, щоби Троцький осів у Барбісоні.

—o—

Заява кн. Штаремберґа.

РИМ, 18. 4. ПАТ. „Джорнале д'Італія“ оголошує інтерею з кн. Штаремберґом, який приїхав в Італії. Кн. Штаремберґ заявив, що нова австрійська конституція вноруеться на фашизмі в двох питаннях: зміцнення влади і корпораційний устрій. Врештою постанови конституції виливають з духа австрійського народу. Цей нарід є частиною німецького народу, але бажає боронити свою власну культуру. З Німеччиною не було би конфліктів, коли Німеччина признала би независимість Австрії. Гаймвера залишиться вірною Дольфусові. Гаймвера була все речником союзу між Австрією, Італією та Мадярщиною.

—o—

Французька неуступчивість супроти Німеччини.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Французька відповідь В. Британії, вручена вчора міністром закорд. справ Барту англійському шарж д'афер Кемпбелеві, є доповненням першої французької відповіди з 6. ц. м. Із змісту ноти виходить, що якби навіть Франція була схильна згодитися на проектовану конвенцію, то підвишка німецьких видатків на військо і німецька відповідь на англійське домагання здержують її від того. Німеччина зброїться всупереч приватним зобовязанням і не ждучи навіть на закінчення розброєних розмов. Фрація серед таких обставин не може зректися безпеки і з огляду на некорисний вислід розмов між головними державами, обстоює дальше женевську розвязку, залишаючись вірною своїй традиційній політиці.

Відгомін лютової революти в Парижі.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Комісія для виясненя лютових подій переслухала заст. голови Огняного Хреста, Поцца ді Борго, який ствердив, що організацію фінансував спершу Коті. Тепер не бере жодних субвенцій, удержуючись тільки з членських вкладок. Огняний Хрест не думав ніколи розганяти палати депутованих, домагався тільки сильного уряду. Інші свідки, члени тієї організації, доказували, що Огняний Хрест не був узброєний 6. лютого ц. р. Деякі його члени були в залізних шоломах, щоб охоронити голови перед ґумовими палками поліції.

Опісля зінавав предсідник орґанізації Молодих Патріотів Тайтінґер, який ствердив, що орґанізація є антикомуністична і противна рухам скрайньої лівиці. Орґанізація має 200.000 членів і розпоряджає буджетом півтора міліона франків. Участь в маніфестаціях взяло 30.000 членів. Тайтінґер атакує поліцію за брутальне поведення супроти маніфестантів і безборонного народу.

Число безробітних зменшується.

ВАРШАВА, 18. 4. ПАТ. Статистичні дані Фонду праці виказують, що число безробітних на 14. квітня ц. р. виносило 381.444 осіб. За тиждень зменшилося число безробітних на 5.404.

150 золотих...

(Український Дім у Празі.)

Львів, 18. квітня 1934.

Вже більш року українська преса Галичини, денники, тижневики, місячники — поміщує інформації про велике діло, яке задумала українська еміґрація в Празі про збудування в столиці Чехословаччини — Українського Дому. Цей дім мав би бути осередком культурного й наукового життя наших земляків, що найшлися на території Чехословаччини, але передусім містив би в собі цінні національні скарби, що їх придбав і все ще збирає „Музей визвольної боротьби України“. Здавалосяб, що сама ідея — мати такий музей на чужині, де збігаються тепер нитки цілої середньої Европи, повинна не то зацікавити, а й захопити українське громадянство Галичини. Здавалосяб, що справа така ясна, що про неї говорити багато не доводиться. Здавалося би, що не требаб окремих закликів і то таких частих, що українське суспільство Галичини добре розуміє велику вагу такої установи й допоможе українській еміґрації в Чехословаччині вже дуже незабаром виставити в Празі — Український Дім. Т-во „Музей визвольної боротьби у Празі“, що завідує справою Музею, і що піднесло думку створити „Український Дім“, докладає всіх зусиль, щоби цю думку зреалізувати. Нема ніякої також нагоди, щоб її товариство не використовувало й не нагадувало громадянству про свій задум та про ті наслідки своєї праці. Вже тепер зібрано більше, ніж 70.000 ч. корон. Про збіркову акцію товариства може громадянство все довідатися з „Вістей „Музею визвольної боротьби України“ і взагалі про діяльність і товариства й самого „Музею“. Здавалось би, що така праця управи товариства зацікавить цілий край. А отже, крім байдужности для справ „Музею визвольної боротьби“ наше громадянство нічого досі не виявило.

Від місяця грудня 1933. йдуть та йдуть статті і заклики жертвувати на „Український Дім“ у Празі. Для влегчення цілої збіркової акції утворено в Земельному Банку Гіпотечному у Львові окреме конто. І щож?

Сором сказати.

За ввесь той час по кінець березня вплинуло рівно — 150 зол. на „Музей визвольної боротьби України“ у Празі.

Стопятьдесять золотих — на 4 міліони українського населення в Галичині...

Не думаємо, що чим іншим, як повною **байдужністю до культурних справ — можна** пояснити це таке невідрадне явище.

Вже 4. ч. „Вістей“ „Музею визвольної боротьби України“ визначило було Галичині мало не останнє місце у збірковій акції: її випередила сильно Буковина, не кажучи вже про Волинь чи еміґрацію... Від того часу пройшло знову декілька місяців — і картина мало чим веселіща. Незабаром має появитись другий „Памятний спис жертводавців“ (на 1/4 1934), і на ньому Галичина знову стоїть далеко позаду української еміґрації, що відбирає собі останнє від уст зі свого тяжкого заробітку і складає цеглину за цеглиною на будову такої всенародньої установи, як „Український Дім“ у Празі. Та стоїть вона все ще дуже далеко позаду Буковини й навіть позаду Закарпаття...

Коли проглянути докладніше спис жертводавців, то можна побачити між галицькими орґанізаціями такі, як: Центросоюз, Дністер, Маслосоюз, Земельний Банк, Народня Торговля, Центробанк, Ревізійний Союз, Молода Громада, всі у Львові, Укр. Бурса у Стрию, Повітовий Союз Кооператив у Калуші, дві читальні „Просвіти“, одна приватна гімназія й Українська Парляментарна Репрезентація. Ось і — все. Деж наші орґанізації, товариства, що їх налічує Галичина не сотнями, а тисячами? Деж ті просвітні, господарські, професійні й ін. товариства, до яких звертався вже нераз „Музей Визвольної Боротьби“ і які мали вже

час відгукнутися на його зазив хочби й найменшою якоюсь жертвою...

І деж те українське громадянство, де поодинокі українські громадяни? Серед жертводавців бачимо ймення **Митрополита** і двох епископів, і **двох** священиків (з усього українського духовенства в Галичині!), одного видавця (п. І. Тиктор), пять інжинірів, пять-шість лікарів, один посол і яких 20 нетитулованих імен.

Хібаж це не сором нам?

Правда, в нас раз-у-раз пояснюють, що, мовляв, збірок і так у Галичині багато (голодні, „Рідна Школа", втікачі з Наддніпрянщини, „Просвіта", інваліди... і т. д.). Алеж хіба всі ці пояснення — не пояснення. Правда й це, що в краю справді багато жертвують. Алеж справа будови „Українського Дому в Празі" не менше важна для цілої нації, ніж усі інші галицькі місцеві національні інституції й товариства. З боку національного це **великий** прогріх думати, що „Український Дім" у Празі якась собі маленька справа нашої еміґрації, що це справа для нас — дальша, мовляв, не краєва, не своя. „Український Дім" у Празі — не якась забаганка, а то й видумка нашої еміґрації — а установа загально-національна в соборницькому розумінні. Не требаж забувати, що ініціятива до заснування „Музею Визвольної Боротьби" у Празі вийшла з кол Української **Галицької** Армії, що Музей і склався у своїй основі з архівних і музейних памяток цієї армії, та й поза ними містить у собі безліч саме галицьких матеріялів...

Алеж чи аж так далеко треба заходити, щоби доводити, що „Музей Визвольної Боротьби України" має значіння загально-національне, що в нас тут, у Галичині, ніхто не має не то підстав, але й права залишатися до збіркової акції байдужим...

Просто вірити не хочеться, що ця байдужість така вже велика. Деж таки — сто-пятьдесять золотих за такий довгий час, після закликів по часописах, після дописів, статтей, інформацій...

А нове число „Вістей", що містить спис жертводавців за землями — принесе для Галичини ще соромніший образ. Що подумають собі про Галичину інші землі, де живуть українці й де суспільство романтичними очима дивиться на нас, той колишній український Піємонт, що його собі вони беруть за зразок...

Крайній час направити лихо! Хай ці рядки не будуть „гласом вопіющого во пустині". Хай хоч тепер посипляться жертви на „Український Дім", щоби хоч Галичина цього року **дігнала** інші землі.

Жертви шліть на Земельний Банк Гіпотечний, поштова складанка 500170 з дописксю МУД (Музей Український Дім).

„Національний шлях України".

У віденській „Ное Фрає Прессе" появилося дві кореспонденції з Москви її тамошнього постійного представника, інж. Бассехеса. Одна з них, у числі з 18. березня, була оголошена під повищим наголовком і датована „в початку березня", — друга, п. н. „Кріза на Совітській Україні", появилася два дні тому (число з 15. н. м.), і писана вона „з кінцем березня". Це статті, які сміливо можна назвати рідкістю у закордонній пресі: Вони визначаються (особливо перша з них) такими подрібними і знаменитими інформаціями, що треба подивляти чужинця, який так совісно опановує фактичний матеріял до питання, про яке береться писати. Особливо яскраво видно це при порівнанні тих статтей нпр. із недавно реферованою у нас статтею московського кореспондента „Газети Польскої" п. Отмара, який задовольнився тенденційними і поверховними інформаціями з офіціяльних московсько-совітських джерел та добалакався до того, що цинічно признав „користність" винищування українців на Україні!

Інж. Бассехес починає з того, що стверджує правду за поголосками про глибокі розбіжности внутрі української комуністичної партії. Після такого короткого вступу дає огляд національного всеукраїнського руху, опертого головно об інтеліґенцію, культурні й господарські установи та школи — Галичини. Автор згадує про боротьбу галичан з польським краєвим правлінням і з москвофілами, „яких створив Петербург", та ширше зупиняється на історії УСС-ького легіону й УГА: як то ворожо до українських змагань ставилась Франція, французький десант в Одесі на чолі з шефом штабу Фрейденберґом, як Денікін проклямував „єдіну неділиму", і як українці поволи опинювались між двома млинськими каменями — білим і червоним.

Почали навязуватися невидні нитки з червоних командних місць до галицьких старшин. Тільки опершись на пролетарську Росію — розлягалися голоси — Україна може здобути свою національну самостійність. Повстала окрема теорія про „одно-клясову націю" України, в якій впродовж історії загинули всі інші кляси за виїмком селянства... Частина галицьких старшин справді перейшла зі своїми частинами до червоної армії, так само, як соціял-революційна партія боротьбістів влилась до комуністичної партії України. Як вартісні культурні сили ті старшини почали грати поважну ролю в українсько-совітському державному житті...

В перших роках по основуванні української совітської Републики виявлявся сильний націоналістичний здвиг на Сов. Україні. Але й відразу розпочалася внутрішня боротьба... І тут автор подає знову приклади, як укапісти без... успішно боролися за свою організаційну незалежність і як Москва постепенно заужувала права України. Згадує імена Шумського, Хургіна, Сіяка, Максимовича, Грушевського, Яворського. Коли проголошено сов. конституцію, протиставились їй українські комуністи й сов. український уряд. В обороні самостійности України виступив і Раковський, а з ним один з найстарших більшовиків — Скрипник. Україні признано ще тоді розмірно широкі права — в закордонній торговлі, в персональній обсаді дипльоматичних позицій, у краєвій автономії.

„...Але згодом почалось витискування українців саме на господарському ґрунті. Щораз цупкіше Москва стягала поводи в закордонній торговлі й управі промислом. Також у дипломатії почався упадок впливів України. Українська національна думка зосереджувалася щораз більше довкола освітнього життя й культурних питань". Почався у культурному українському житті на Сов. Україні відворот від російсько-української екзотики, від „малоруського" театру, яскравіше виступав образ Галичини і відчувалася щораз сильніша культурна орієнтація на захід. Крім тієї орієнтації голосно вже лунало гасло „геть від Москви". Внутрі комуністичної партії почало творитися націоналістичне крило під проводом Шумського, який вимагав повної української культурної незалежности від Москви. Москва же вела зручну політику, підтримуючи спершу т. зв. українізацію.

„Але швидко спалахкотіла отверта війна. Західна орієнтація України найшла в Москві оцінку не лише як єресь, але її проголошено просто контрреволюцією. Шумський мусів покинути становище наркома освіти, у партійних рядах переведено сильну чистку. Яворського, колишнього австрійського старшину, потім професора історії і члена Академії Наук, якого популярну історію України ввели як шкільний підручник, — закричали, як націоналіста і буржуя, а коли його перша жінка, що жила у Львові — він одружився вдруге на Сов. Україні — з пімсти передала партії документи і фотографії про його діяльність, як австр. старшини, підчас австр. окупації на Україні, його виключили з партії... Централізація робила у Сов. Союзі щораз більші поступи, щораз більше центральних народніх комісаріятів творено у Москві для цілого Союзу, щораз більше тратили свої автономічні права поодинокі частини Союзу.

В той спосіб прийшла „кріза на Сов. Україні". Автор підкреслює ролю в національному русі на Сов. Україні нижчого клиру, народніх

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 20. КВІТНЯ 1934.
(З конкурсу „Діла" під гаслом „Кожний може стати письменником").

О. ГОРИЦВІТ.

КИЯНКА.*)

Оце вже другий тиждень кияни позамикалися в кімнатах і ніхто й носа ніде не показує. По вулицях Києва гуляла юрба розбішеної босячні під охороною грізних матросів. Вони розбивали крамниці, вдиралися до урядів й приватних мешкань та ґрабили, що попало під руки. Хто тільки показався на вулиці, вертався обдертий до сорочки, а то й зовсім не вертався. Панувало одно право „ґрабі заґрабльонное!".

Професор Григорович лежав сьогодні довго в ліжку, бо в кімнаті було морозно. Не зробив запасу вугілля, от і не має чим погрітись. Ще й води не стане. Кляті більшовики навіть водопроводи замкнули, чи прорвали. Хоч брати мило й ручник та бігти до Дніпра. Зайшов би до Рудченків, побачитись з Уляною. Вже довгенько у них не був. Та якби так без приключки дібратись аж на Володимирську? А може перечула яке лихо та виїхала куди на провінцію, а то останнього разу навіть натякала щось, що не скоро побачимося. Ну, й цікава собі козачка. Гарна, весела, а мудраж. От оженитись та повезти киянку в Галичину. Якось аж тепер відчув, що до вподоби вона йому. Нудно чомусь без цієї студентки.

Він встав з ліжка і запалив прімус. Так щож! Води дзбанок є, і цукру кілька кісток, але запас сухарців іще передучора закінчив. І доки прийдеться голодувати? Зі злости загасив прімус і неспокійно став ходити по кімнаті. Ну, й що тут робити? Не виходити на вулицю, так уже хоч здуріти треба. Покажешся денебудь, так вмуж заскочить матрос і „под стєнку". Алеж годі! Требаж вкінці вийти на світ божий. Може де попадеться який часопис у руки, тай хліба хунт буде можна дістати на базарі. А оце, як ніщо грізного, так можеб завтра й поскочив до Уляни.

Ваґаючись отак йти, чи не йти, надягнув футро і вийшов на подвіря. Поглянув сюди-туди й на вулицю в напрямі базару. Вулиця виглядала зовсім не так, як недавно тому. Усі крамниці позачинювані. Не їхали туди трамваї, ані підводи. Хідники теж пусті. Тут і там дехто пробіжить і скоро щезне в камяничних сінях. Серединою переїхало вантажне авто революціонерів. Це були переважно молоді люди в цивільних одягах, оперезані стяжкою набоїв до машинових крісів. Таке цивільне військо навівало жахом. Ідучи далі, побачив на розі вулиці стійку чекістів. Посередині дороги стояв машиновий кріс і скринька ручних ґранат. Трошки далі лежав закручений ґрамофон і грав „камарінскую". Його обступили босяки і з диким вереском тупцювали на камінні. В паріжному ресторані господарювали матроси. Кругом були порозкидані порожні пляшки, розлита страва і кухонні відпадки.

Побачивши таку сцену, професор скрутив у найближчі сіни, а там через подвіря перейшов на другу вулицю. Туди й недалеко вже було на базар. Та коли прийшов на місце, побачив, що на базарній площі не було перекупок, ні одної підводи з села. Усю площу вкрили стада київських голубів, спішно шукаючи за зерном. Видно й вони відчули на собі революцію, бо декотрі, заморені голодом, аж крила поспускали. Аж у куті базарної площі побачив юрбу. Люди пхались одні на одних і щораз підносили дикі оклики. Певно привіз селянин трохи харчів і нарід розкуповує. Наблизився ближче і побачив, як на бочці стояв якийсь жидок і проповідував людям інтернаціонал. Підчас цього салдатня виносила з поблизької крамниці всяке добро. Двоє брали мішок цукру за кінці, розпороли середину і розмахнувши добре, жбурляли ним в юрбу. Як голодні гієни кидались люди на це добро і хватали скільки кому попало.

Професор уже й собі хотів кинутись туди, щоби хоч дещо смикнути, та вмить зорієнтувався, що може попасти в руки чекістів і завернув в бічну вуличку. Та ось підступила якась бабушка, що спитала, чи не купив би хліба. „Давайте, Христа ради", окликнув радісно професор, начеб найшов найцінніший скарб. І добула бабушка зпід поли і хліба, і сала кусок. Солоно казала собі за це заплатити, та професор був радий, що напитав харчів. Заховавши це все по кишенях, наче на крилах пустився домів. Ще багато бабок спиняло його по дорозі, чи не купив би що, та як перше з радости розцілував би був їх, так тепер вони йому остогидли. Це були міські спекулянтки, що в скрутний час рахували за визиск, готові за кусок хліба здерти з чоловіка шкуру.

Минув одну вуличку, другу, та вже недалеко було додому. Аж напроти нього два чекісти. Мурашки пробігли по плечах. Не надумуючись довго, він метнувся в найближчі сіни камениці. А тут йому й напроти дуло револьверу. „Руки вверх!" — закричав чекіст. В сінях стояло панцирне авто, а коло нього варта. Зараз надбігли сюди й чекісти з вулиці і зареготались: „Вот попался ґалубчік-буржуйчик!" Вони прискочили до нього й перешукали всі кишені. Не найшовши ні копійки, забрали тільки документи. Опісля хустинкою завязали очі, випровадили на вулицю, та веліли йти наперед.

(Докінчення буде.)

—o—

*) Свідомо поміщуємо цей спомин безпосередньо після вчорашнього „Камера № 10", щоб читачі могли звернути увагу, як два різні автори находять той самий сюжет і як його обробляють. — *Редакція*

учителів і міщанської інтелігенції. Згадує про процес Союзу Визволення України, про боротьбу довкола колективізації, розчарування українців-комуністів і явно-ворожі протимосковські виступи. Згадує про розстріли (Конар і тов.), про трагедію Скрипника, Хвильового, Грушевського, про стріл Лемика у Львові.

Інж. Басехес закінчує свої дві статті твердженням, що в Совітах побідила всеросійська думка, яка розвязала теж більшовикам руки в їх закордонній політиці, вможливлюючи пакт з Польщею. Нині йде повна централізація і уніфікація політики і культури совітської держави.

З організаційного руху.

НАДВІРДНЯНЩИНА.

Дня 18. III. ц. р. відбулася довірочна нарада УНДО в **Цуцилові** надвірнянського повіту, дня 25. III. в **Камінним** тогож повіту. На обох нарадах голова Пов. Нар. Комітету в Надвірній д-р **Микола Николайчук** реферував справи організаційні та представив теперішнє політичне положення нашого народу.

БОРЩІВ.

В дні 23. III. ц. р. відбувся в Борщеві Повітовий Народній Зізд. Присутніх було 160 осіб. На 44 громади Борщівщини було заступлених 41 громад. Зізд відкрив заст. голови Повітового Комітету п. **Андрій Стефанюк.** Згадавши кількома словами про незабутнього голову Комітету бл. п. о. дек. Дмитра Курдидика, якому присутні висказали пошану через повстання з місць, привитав представників Центрального Комітету в особах пп. сен. **д-ра А. Горбачевського** і посла **д-ра Любомира Макарушки.** До президії обрано пп.: сенатора Горбачевського, посла Макарушку, селянина Петра Іващишина з Бабинець, емер. учителя Степана Гаймановича з Іванкова і п-ю Михайлину Витрикушеву зі Скали н. Збр. Секретарював п. Петро Гораль.

Звіт з діяльности Української Парляментарної Репрезентації здав **пос. д-р Л. Макарушка,** що торкнувся теж справи партійного органу „Свобода" та допомоги біженцям з Великої України. Про вибори до сільських рад говорив **сен. д-р А. Горбачевський.** Присутні вислухали з великою увагою обох промовців і висказали їм горячу подяку. По відповідях на деякі запити в справі виборів до сільських рад ухвалено відповідні резолюції. З черги д-р Вол. Чировський зреферував справу позички „Рідній Школі" та допомоги голодуючій Гуцульщині. Звіт з діяльности ПНК здав секретар п. Петро Гораль.

Опісля вибрано новий Повітовий Комітет з **о. Семеном Гребенюком** як головою. На Зізді завязалася оживлена дискусія над рефератами, в якій промовці накликували до поширювання організації УНДО. При кінці присутні зложили одноразово на потреби організації зол. 12.50. Зізд закінчився відспіванням національного гимну.

ВАЖНІ НАРАДИ.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Президент Лебрен приняв нині міністра Тітулеску, який опісля конферував з мін. Барту в його приватнім помешканні. Виданий комунікат повідомляє, що оба міністри обговорювали проблему розброєння, положення в середущій Европі і поїздку міністра Барту до Польщі.

Демонстрації проти Еріо.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. У Нант виголосив Еріо промову на тему останніх політично-фінансових скандалів і засував оборонні засоби. Соціялісти зорганізували велику демонстрацію, намагаючись не допустити членів організації Патріотичної Молоді на салю. Щойно кінна поліція привернула лад. Чотирьох членів організації Патріотичної Молоді важко поранили і їх відвезли до шпиталю.

Пливуть ледяні гори.

БОСТОН, 18. 4. ПАТ. В північній частині Атлантійського Океану заримічено коло 40 ледяних гір, що пливуть на полудне і є поважною небезпекою для кораблів. У звязку з тим видано спеціяльні поповідка.

Як поширити варштати праці.

Зі статтей надісланих на конкурс „Діла".

Криза в теперішніх часах примусила неодного покинути свій варштат праці, до якого приготовлявся довгі часи, а шукати нового, який йому накинули обставини життя. Деякі з тих людей, що шукали в новій ділянці праці останнього ратунку перед життєвою катастрофою, почуваються тепер щасливими, може навіть щасливішими, якби були вперто держалися першого, вибраного заняття. Одначе свою ціль осягнули лише ті, що натрапили на добрий терен праці, на сприятливі обставини і вміло їх використали. Це є меткі люди, що фактично беруться до добре обдуманого діла і солідно його виконують.

— Годі тепер до чогось нового взятися — подумає дехто — коли люди досі вже все обдумали, кожну ділянку праці позаймали. Хто так думає, дуже помиляється. Життя дає все нові можливости кращого завтра, але лише тим, що не лякаються трудів та мають відвагу боротися з несприятливими обставинами. Наведу один приклад. Один збанкрутований богач (мабуть дідич), який перед пяти літами заїхав у наші Карпати шукати щастя, мусів мешкати з ріднею в нашого гуцула на горіщі, бо на літне мешкання його не стало. Тепер він має в Татарові над Прутом найкращий на цілі гори пансіон, живе в достатках, а наші гуцули шукають у нього дешевої роботи. Чимже він розбагатів? Дрібницею. Збирав насамперед з ріднею малини ціле літо і витискав сік. Дохід із цього вистарчив йому на утримання і на закупно кільканацяти пнів пасіки. Колиж переконався, що пасічництво дуже поплачує, доложив усіх зусиль, щоби свою пасіку побільшити. Цього року має він около 300 пнів. З доходу своєї пасіки збудував він пансіон. Гідне уваги є ще те, що утримання літників у цьому пансіоні було дорожче, як в інших, бо власник пансіону оголосив у часописах, що гості, які будуть у нього мешкати, будуть діставати снідання й підвечірок з медом із власної пасіки. Такто дрібничкою заманив до себе меткий підприємець багату клієнтелю на дуже корисних для себе умовинах.

Оцінюючи користи з пасічництва на основі цього прикладу, я переконаний, що воно може неодному дати варштат праці та запевнити певний добробут. Одначе з цього можуть користати лише ті, що мають досвід у пасічництві. Без досвіду пасічникувати — це річ дуже ризиковна.

Хоча пасічнича ділянка праці не нинішня, але способи пасічничої господарки, які хочу подати, нові, досі в нас непрактиковані. На мою думку промислова пасіка повинна мати найменше 200 пнів (американських даданів або українських). Щоби забезпечитися в голодні на мід роки перед можливою катастрофою, треба 100 пнів держати в горах, а других 100 на поділлі. Користь із цього є та, що на випадок голоду на мід у горах, пасічник ратує пасіку медом з поділля і навпаки. Друга користь із такого розділу пасіки є та, що при медоборі використовуємо весь гірський мід, а піддаємо бжолам на зимівлю дешевий, гречаний, подільський мід з власної пасіки. Небезпечно є купувати для підгодівлі меду, бо тим можна знищити пасіку. Добрий пасічник ніколи на такий експеримент не зважиться. Користи, які осягаємо через заміну гірського меду на гречаний при підгодівлі, можемо приблизно математично обчислити. За підставу беру пересічну ціну меду з попередніх років: 1 кільо гірського меду 3 зол., а подільського 1 зол. Для зимівлі потрібно бжолам на 1 пень 8 кільо, на 100 пнів 800 кільо. Коли продамо гірський мід, яким бжоли малиб зимувати за 2.400 зол. (по 3 зол. за 1 кільо), а дамо їм гречаного, що коштує 800 зол. (по 1 зол. за 1 кільо), то нам лишиться 1600 зол. Колиж візьмемо під увагу, що 800 кільо меду, який даємо бжолам у горах на зимівлю, ми моглиб продати, то всеж таки нам лишається 800 зол. заощаджених грошей. Роздумаймо тепер над другим питанням, а саме: як рентується звичайно пасіка в горах і на Поділлі? Відповім на підставі інформацій, які я дістав від пасічників у ріжних гірських околицях. Бували роки, що 1 пень системи дадана або український вулик давав 50 кільо, 20 кільо, а в найгірші т. зв. голодні роки 10 кільо меду. На основі вище поданої пересічної ціни меду 100-пнева пасіка в горах може дати приблизно 15.000 зол., 6.000 зол. і 3.000 зол., залежно від медодайности року. Подільські пасіки дають дещо більшу скількість меду, як пасіки в горах. Одначе ріжниця не дуже велика. Знаю лише 2 випадки на Поділлі, де пень давав 70 кільо меду. Отсі дані подаю на основі власного досвіду.

На закінчення додам, що при веденні пасіки в горах і на Поділлі можна займатися управою медодайних ростин. Ця ділянка пасічничої господарки стоїть досі у нас майже нерухана. Користи з неї можуть бути великі, бо управа згаданих рослин причиняється до збільшення видатности меду у власній пасіці і в додатку дає гарні приходи пасічникові за виплекане насіння. Крім цього заняття може пасічник у горах взятися ще до одного підприємства, яке вяжеться тісно з пасічництвом. В зимові місяці має пасічник мало праці в пасіці. Цей час може він посвятити на виріб вуликів, які може продавати без сумніву по конкуренційних цінах, бо в горах дістає матеріял за третину тієї ціни, яку платять на долах. В міру матеріяльних засобів можна цю акцію повести на широку скалю.

Збираючи все сказане, приходимо до висновку, що пасічництво навіть під теперішню пору господарської кризи виплачується більше, як усе інше. При цьому підприємстві не треба розмірно великих видатків, бо ціна 1 пня вагається між ціною 20—25 зол. При сприятливих умовинах вложений у підприємство гріш дає навіть у найгіршому випадку около 100 проц. зарібку річно.

Д-р Василь Вовк.

Криваві виборчі заворушення.

При доповняючих виборах до румунського парляменту, які відбулися минулої неділі в окрузі Бакев, прийшло в багатьох місцевостях до кривавих заворушень, викликаних опозиційними елементами. В часі заворушень кілька осіб тяжко ранили, між ними адвоката Мачева з Букарешту.

Довкола афери Ставіського.

ПАРИЖ, 18. 4. ПАТ. Арештований Бріно, який зложив сензаційні зізнання, мовляв, він застрілив вбивника Пренса, залишається під лікарською опікою. Влада доручила лікарям прослідити психічний стан Бріно, який є пияцею. І тому влада не прикладає великого значіння до його зізнань. Промисловець Ватсон зізнав, що не пригадує собі всіх подробиць, про які оповідав йому Бріно, бо деколи тратить память. Слідчий суддя переслухав теж його дружину, доньку, арештованого Жо-Жаха та інших свідків, намагаючись схопити звязки між вбивством Пренса і аферою Ставіського.

—o—

Зневажливі карикатури на виставі.

ВІДЕНЬ, 18. 4. ПАТ. „Н. Ф. Пресс" повідомляє, що крім посла німецької держави протестував у чеського уряду також австрійський посол проти виставлення карикатур, які зневажують Австрію. Управа артистичного т-ва Манес, яка зорганізувала виставу, заявила, що не приноровиться до розпорядку чеського міністерства закорд. справ і не спряче карикатур. Поліція досі не інтервеніювала.

—o—

СПРАВА РОЗБРОЄННЯ
І ФРАНЦУСЬКО-МОСКОВСЬКІ ВІДНОСИНИ.

Французько-московське оближення виключає можність обмеження зброєнь. Московський уряд не є в стані помогти Франції примусити Німеччину спинити її зброєння, а кожне зближення між Парижем і Москвою є спробою оточити Німеччину та замкнути для неї єдино можливий східний напрямок розвитку її продукційних сил. Колиж на спроби оточення Німеччина відповідає збільшенням зброєнь, то це зрозуміло не лише в Берліні, а й у Льондоні та Римі

Коли Франція в часі світової війни притягла неґрів зі своїх кольоній для боротьби проти Німеччини — це союзники Франції могли ще таксяк зрозуміти, колиж деякі французькі дипльомати готуються вже тепер, у часі миру, використати більшовиків проти Німеччини, то це ледви чи може знайти зрозуміння в европейських культурних державах.

Переговори в справі зменшення зброєнь перебувають саме тому в такім безнадійнім стані, що їм бракує передовсім основи щирости і політичної доцільности. Озброюватися можна на кожний випадок, хоч це й дуже дорого коштує, але розброєння може коштувати ще дорожче, коли держава не може заступити сили власної зброї цілком певними ґарантіями. Говоритиж про ґарантії в часі загальної непевности, у часі світової господарської та політичної кризи, щонайменше досить ризиковно.

Для переведення навіть часткового розброєння необхідна принаймні політична консолідація Европи, яка давалаб принаймні мінімальні ґарантії кожній з великих держав. Але цю консолідацію і ці ґарантії можна осягнути лише у згори означеній ґрупі держав, себто в чотирокутнику великих держав Европи. Кожне переступлення меж цього чотирокутника, кожна можливість притягнення сторонніх сил якоюсь з чотирьох держав руйнує консолідацію европейських сил і кожну ґарантію. Чи не смішне є справді заперед кожне чисельне означення збройних сил тої чи іншої держави, коли нема певности, що ця держава не скористає у випадку збройного конфлікту в Европі з допомоги більшовицьких орд, які можуть повернути в купу румовищ всі придбання европейської цивілізації.

Мати якусь надію на поважне зменшення зброєння шляхом конвенції запропонованої Анґлією на зборах Бюра Конференції розброєння з 10. ц. м. можна буде лише тоді, коли Франція докоштує остаточно свого вибору між трьома іншими великими державами з одного боку та московським урядом і ріжними східньоевропейськими сателітами з другого боку. А вибір цей станеться мабуть не раніше, ніж у Франції дійде до свого кінця сучасна соціяльно-політична криза.

Сучасний „національний“ уряд Франції, ані трохи не є справді національним урядом. У найкращім випадку є це уряд завішення зброї між партіями для принаймні тимчасового впорядкування державної фінансової господарки. Чи господарка ця буде впорядкована при сталім загальнім зрості світової економічної та політичної кризи, питання досить сумнівне. Але не підлягає сумніву, що мішаний під політичним оглядом склад сучасного французького уряду забирає йому всяку можність спинити розвиток „малої громадянської війни“, яка підкопує державну будову Франції.

Коли радикально-соціялістичний уряд упав наслідком скандалу Ставіського та московських методів господарки соціялістичних приятелів Москви, то сучасний уряд загрожений новим скандалом ґрандіозної шпіонської афери на користь тоїж самої Москви. Не меншою загрозою для істнування сучасного французького уряду є його неспроможність дати собі раду з розвитком та озброєнням комуністичних ґруп у Франції, керованих з Москви.

Досить переглянути московську пресу та її харківський „подголосок“, щоби переконатися, що московський уряд вже господарює у Франції, як у себе дома. Чого варте лише обурення проти французької преси, яка насмілилась сконстатувати результати судового доходження, що шпіонська орґанізація працювала з доручення Москви. Ревеляції „Матена“ і „Фіґаро“ це „безглузді, провокаційні вихватки, сфабриковані німецькими фашистськими ґазетами. Пояснення просте: у них спільний меценат — сер Генрі Детердінґ“. („Вісті“ 24. 3. 1934). „Чи не підозріло, що в цій кампанії беруть участь не лише праві французькі елементи, а й підхоплюють та роздмухують її послужно деякі впливові орґани преси поза межами Франції, як наприклад „Ґазета Польска“ і „Джорнале д' Італія“... Чи не характеристично, що найбільше запалу в цім напрямі показують часописи тих країн, які, також як праві французькі кола, дуже бажають спробувати, коли не перервати то принаймні затримати розвиток приязних франко-радянських відносин?“ („Ізв.“ 30. 3. 1934.).

Коли італійська та польська преса висловлює своє занепокоєння з приводу шпіонської та іншої більшовицької діяльности у Франції, то це є поважним доказом того, що сучасне внутрішнє становище Франції є справді досить загрозливе. Дивно лише, що французький уряд не хоче цього бачити. Тим часом більшовики розвинули широку пропаґанду у французькій армії, цькують державних урядовців проти уряду, мішаються до конфліктів між робітниками та підприємцями та горячково озброюють комуністичні орґанізації. Боротьба між прихильниками Москви та національними французькими орґанізаціями нагадує в дечім становище в Німеччині перед приходом Гітлера чи в Австрії перед останніми кривавими подіями.

Кореспондент „Ізвестій“ Жак Садуль подав в числі з 28. 3. 1934. звіт з ріжних пунктів французького побоєвища: „В Труа пролетарі облягли засідання місцевої фашистської орґанізації, розброїли фашистів і переслідували їх по цілому місті. Протягом трьох годин пролетарі лишались панами вулиці. В Рюффене кілька тисяч працівників, головно селяни, орґанізували поважну демонстрацію проти місцевої аґрарної фашистської орґанізації. На зборах прийнято комуністичну резолюцію. Подібніж демонстрації відбулись у Ляроші, де кінцеві слова промовця: „Хай живе комуна, хай живуть Совіти“, зустрінуто бурливими оплесками авдиторії з 3.000 осіб“. і т. д.

Разом з тим пан Садуль гірко нарікає, що „праві орґанізації горячково вербують сили та озброюють їх. Окрім того фашисти мають величезні фінансові ресурси. Вони мають десятки тисяч боєвих кадрів, готових провадити громадянську війну“. Але пошукування зброї у комуністів, що було переведено на зарядження французького міністерства справедливости і дало деякі результати московський уряд називає „провокаційною кампанією проти французької компартії“. („Вісті“, 30. 3, 1934.).

Отже „розвиток приязних франко-радянських відносин“ московський уряд розуміє, очевидно, зовсім інакше як французький уряд. Московський уряд розуміє його як можність готувати без перешкод комуністичні розрухи у Франції, Еспанії, Швайцарії і Бельґії: французький уряд розуміє цю „приязнь“ як московське підтримання проти німецьких жадань у справі озброєння. Два остільки ріжні розуміння тоїж самої справи одно поруч другого довго очевидно істнувати не можуть. Тому треба сподіватися, що у Франції незабаром зрозуміють, що її внутрішня безпека також як і її зовнішнє забезпечення можливі лише у протимосковському фронті великих держав. А цим може бути промощений шлях і до значного зменшення зброєнь великих держав Европи.

М. Данько.

Ви маєте в себе кілька рідних установ, а чи Ви знаєте, що на чужині пропадають душі наших рідних братів? Тому присилайте передплату на українську пресу та місячні видання „Просвіти“ та призначуйте їх для своїх братів.

ФІЯСКО ПРОТИРЕЛІҐІЙНОЇ ПРОПАҐАНДИ.

ВАРШАВА, 18. 4. КАП. „Ґосіздат“ видало книжку п. з. „Боротьба з реліґією в новій пятилєтце“, в якій знаходяться підсумки з безбожницької акції на области СССР. Звіт дуже песимістичний. Не зважаючи на величанські суми гроша, які більшовики видали на боротьбу з реліґією і зусилля безбожницьких аґітаторів, протиреліґійна пропаґанда соромно провалилася. Самі аґітатори признають, що понад 90 проц. сколективізованих селян має по хатах образи і горячо молиться перед ними.

—o—

МОНАРХІСТИЧНА ПАРТІЯ В АВСТРІЇ.

ВІДЕНЬ, 18. 4. ПАТ. „Політіше Кореспонденц“ повідомляє, що в Австрії повстала нова монархістична партія, яка бажає привернути в Австрії королівство. Як кандидата на короля висуває партія не архикнязя Оттона, але Евгена або Йосифа Фердинанда. Нова монархістична партія буде зорганізована на військовий лад і вже в найближчих днях розвиватиме свою діяльність.

Замилювання очей.
ПЕРЕД ЛІКВІДАЦІЄЮ Г. П. У.

ЛЬОНДОН, 18. 4. ПАТ. „Дейлі Телеграф“ одержав сензаційні вістки про зміну більшовицької системи вимірювання справедливости. При кінці лютого ц. р. „Правда“ подала лаконічну вістку, що Г. П. У. зліквідують. „Дейлі Телеґраф“ пише, що виконавчу владу Г. П. У. сильно обмежать. І так Г. П. У. не матиме права видават присудів смерти, карати довголітньою вязницею і висилати на заслання. Видавання таємних присудів і виконування їх без розправи скасують зовсім. 60 відсотків чекістів вже звільнили призначуючи їх на політичних комісарів по колхозах та всяких трестах і синдикатах. Решта чекістів перейде до політичного відділу нового комісаріяту внутрішніх справ, який уже повстане незабаром. Військо Г. П. У. в числі 50.000 підлягатиме комісаріятові війни. Комісаріят внутрішніх справ матиме право висилати на заслання деякі категорії арештованих до 3 років адміністративним шляхом. Зрештою за всі злочини судитимуть загальні суди після переведення явної розправи.

Сталін сподіється, що покращання господарського положення внаслідок доброго урожаю, покращання міжнародного положення СССР після визнання більшовиків Злученими Державами, відпружить також внутрішнє політичне положення. Після скасування Г. П. У. мають звільнити кілька тисяч вязнів, а між ними визначних членів партії меншевиків і есерів. Г. П. У. вирішено справді зліквідувати вже кілька місяців тому, але ліквідації не переведено з приводу завзятої позакулісової, особистої боротьби за обсаду нового комісаріяту внутрішніх справ.

Ворошилов висуває на це становище свого кандидата, Акулова, ґенерального прокуратора СССР. Зате Максим Ґоркій, приятель Сталіна, піддержує Яґоду, шефа Г. П. У. Незалежно від вислідів суперництва між Акуловим і Яґодою дні Г. П. У. на основі вісток „Дейлі Геральд-у“ вже почислені. Головну вязницю і осідок Г. П. У. на Лубянці в Москві вже перебудовують на помешкання державних урядовців.

—o—

По широкому світі.

— Канцлер скарбу Невіль Чемберлен заявив у палаті послів, що надвишка буджету Анґлії виносить 29 міліонів фунтів штерлінґів.

— До Риму приїде французький сенатор Беранже, великий симпатик фашизму і Мусолінія.

— У Дрездені відкрили академію для расових і евґенічних дослідів. Цей педаґоґічний інститут має за завдання перевиховати німецьких громадян на свідомих державно і расово громадян. В першу чергу перевиховуватимуть державних і самоврядних урядовців, а опісля членів райхсверу і штурмівок.

— Китайський уряд звернувся до одної з більших американських фабрик літаків з великим замовленням на військові літаки.

— Італійська королівська пара докона інавґурації третьої з черги місцевости на осушених понтійських баґнах. Місто називається в честь королівської династії Сабавдія.

— З окруження б. цісаревої Зити заперечують поголоску про її задуманий поворот до Австрії.

— В Греції вибухнув 18. ц. м. 24-годинний залізничний страйк. Уряд видав відповідні розпорядки для вдержання порядку.

— Остров Целебес навістив катастрофальний землетрус, що знищив багато місцевостей.

— Кораблі „Сталінград“ і „Смоленськ“ вирвалися з обіймів криг, але ледви чи допливуть до заливу Провидіння. Врятовану залогу з „Челюскіна“ криголім „Красін“ перевезе до заливу Провидіння, куди прибуде в половині травня. Недуга проф. Шмідта уступає.

— Троцький покинув Францію і поїхав до Еспанії.

— Міністер Тітулеску відбув довшу конференцію з Тардіє.

— В Льондоні почалися анґлійсько-польські переговори вуглевих промисловців.

— Французький уряд переслав свому амбасадорові в Льондоні проект конвенції, що замінить виповіджений торговельний договір між Францією і Анґлією. Проект становитиме основу у дискусії між обома державами над новим торговельним договором.

Український народе! Памятай, що від Тебе залежить національна свідомість наших братів на далекому Сході і Заході, тому шли датки і дарові книжки на адресу Т-ва „Просвіта“ у Львові.

Стемплеві оплати від спілок.

Закон з 15. березня ц. р. знижує стемплеві оплати з 2 прц. на 1 прц. від основного або позиченого капіталу акційних і командитово-акційних та інших спілок; дальше від уділів кооператив, хіба що ті кооперативи торгують (на кооперативних умовах) лише зі своїми членами. В такім разі ті кооперативи не платять взагалі жодних належитостей. Кооперативи, які торгують з нечленами, не платять також стемплевої оплати, але тільки тоді, коли надвишки і товарові звороти для нечленів зачисляють до запасного, резервового або інших фондів. Закордонні спілки платять теж 1 прц., але лише від капіталу, призначеного для ведення діяльности у Польщі. Зате власники закордонних акцій і вартісних паперів платять 1 прц., але від їх номінальної вартости. Цей 1 прц. платитимуть спілки і кооперативи від 23. 4. ц. р. до кін. 1935 р. Міністр скарбу може знизити стемплеву оплату до 1 прц. також тим спілкам і кооперативам, які повинні були заплатити вже 2 прц. у часі від 1. січня 1933 р. до 23. квітня 1934 р.

Акційні і командитово-акційні спілки, які побільшують свій основний капітал, платитимуть знижену стемплеву оплату 1 прц. лише в тих випадках, коли вплата капіталу зачнеться найпізніше в дні 30. червня 1936 р.

Рада міністрів може продовжити речинці передбачені цим законом.

—o—

Винагорода за вивласнені ґрунти.

На основі закону з 15. березня ц. р. платитимуть громади від 9. квітня ц. р. за приватні ґрунти, вивласнені на вулиці і громадські дороги, одну десяту їх оціночної вартости. За вивласнені приватні ґрунти на площі, торговиці і сквери платить громада половину оціночної вартости. Закон обовязує вже від 9. квітня ц. р. і відноситься до тих ґрунтів, що їх громада вживала і на основі правосильного пляну забудови призначила їх на вулиці, дороги, площі, торговиці чи сквери. Крім того закон вимагає, щоби власність згаданих ґрунтів належала ще далі до тих осіб або їхніх спадкоємців, які передали ґрунти громаді на повищі цілі і щоби на вивласнених ґрунтах не було вже інших будівель, лише громадські.

Допомога для інвалідів.

На основі розпорядку президента з 28. жовтня 1933 р. скарбові палати припинили виплату рент тим воєнним інвалідам, яких комісії признали нездібними до праці на 25 прц. і які втратили те своє здоровля в арміях займанницьких держав, або в арміях держав запріязнених з Польщею. Тому міністр скарбу передав воєвідським урядам по 100.000 золотих, щоби воєводи розділювали цю квоту між тих інвалідів, що не мають засобів до життя.

З подвигів пароха — москвофільського аґітатора.

(Допис з Болшовець.)

Місточко Болшівці на основі останнього перепису населення має 3.600 мешканців, з чого гр.-католики творять абсолютну більшість. Та, на жаль, язва москвофільства як змора налягла над містом. До війни Болшівці поруч Галича були твердинею москвофільства у цих сторонах. По війні положення змінюється, народ скоро приходить до національного освідомлення, так, що сьогодні українці творять велику більшість, а москвофільські недобитки поволи завмирають.

В останніх часах, головно в попередньому році, український національний рух проявляє живу активність. І так у мин. році відновлено діяльність читальні „Просвіти", засновано: кружок „Рідної Школи", товариство „Луг", Католицьку Акцію і господарсько-споживчу кооперативу, перебудовано будинок читальні, ведеться дточий садок, улаштовано цілу низку театральних вистав, попісів, національних свят, свято матери, свято книжки, свято-андріївський і миколаївський вечір та інше.

ПРОТИ ПРАПОРА КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ.

Не припало це до вподоби загибаючій москвофільській кліці, а передовсім її провідникові, тутешньому парохові о. Володимирові Сваричевському. Настали жалюгідні події, котрих не в силі тут вичислити і котрі подано до відома Ординаріятові й Консисторії у Львові. Спровокували їх самі кацапи, коли вкрали з церкви посвячений прапор Католицької Акції, виконаний у жовто-блакитних барвах з написом „Христос — наша сила". Вправді члени Католицької Акції справили негайно новий такий самий прапор, зі шовкового адамашку гафтований, одначе небезпечно вже було тримати його в церкві. Парохіяни переховували його у приватних домах і на час богослужень вносили до церкви. Від свята Йордану цей прапор є в Консисторії у Львові в переховуванні.

ЙОРДАН БЕЗ СВЯЧЕНОЇ ВОДИ.

А воно було так: Т-во Католицької Акції Української Молоді (КАУМ) у Болшівцях з нагоди свята Йордану власним коштом справило до церкви цвіти з паперу. Між цвітами були і цвіти з жовто-блакитного паперу. Не подобалось це о. парохові Сваричевському. Він покликав до канцелярії парохіяльного уряду голову Католицької Акції Онуфрія Перепічку і наказав згадані цвіти усунути з церкви. Коли ж Перепічка відмовився, заявив о. Сваричевський, що найде на це інший спосіб. І справді о. Сваричевський пішов на постерунок держ. поліції. Зараз по його візиті на постерунку поліція повела доходження проти членів Католицької Акції. Того дня, а було це навечеріє Богоявлення, покликали на постерунок кількадесять членів Католицької Акції. Там усіх питали: хто казав робити цвіти до церкви, хто їх робив і хто приніс до церкви. Відтак у сам день Йордану раном увійшли до церкви о. Сваричевський і паламар Вихованський. Там о. Сваричевський велів паламареві задзвонити, а сам лишився в церкві. Коли по хвилині паламар вернувся до церкви, цвіти зникли.

Давнішими роками вбирали у нас на Йордан хрест на ріці російськими барвами. Цього року Католицька Акція задумала вбрати хрест українськими барвами. Та не допустив до цього о. Св., заборонивши його вбирати.

Того дня на Йордан сконсиґновано аж три постерунки поліції. Коли почалася вже Служба Божа, а члени Католицької Акції тримали вже хоругви, сталося щось неймовірне: однодумці о. Сваричевського з читальні Качковського кинулися на членів КАУМ, що тримали хоругви, тяжко їх побили, що ствердив судовий лікар, а хоругви відібрали. Потім напасники заявляли, що о. Св. казав їм „битися до останньої тріски". Водосвяття на ріці не відбулося і люди з порожними посудинами, без свяченої води, вернулись домів.

У неділю по Йордані відкликав о. Св. заповіджені сходини Католицької Акції на необмежений час, а сам у той час пішов на сходини читальні Качковського.

Тут слід згадати, що деяким учасникам свята „Українська Молодь Христові" у Львові говорив о. Сваричевський, що шкода було грошей їхати, а тим, що не поїхали, казав, що мали розум, коли не поїхали. В день національної жалоби, 29. жовтня, не відчитав навіть пастирського листа в церкві в Слобідці Болшовецькій, де того дня правив Службу Божу, бо, мовляв, жалоба дотичить українців, а не русинів. Очевидячки ігнорує зарядження свого митрополита, зрештою висловлюється до парохіян про епископів, що вони „також колотять"

НАЙНОВІШІ ПОДІЇ.

Найновіші події такі: На Великдень у часі обходу з плащеницею довкола церкви в Слобідці Болшовецькій о. Св. особисто відібрав плащеницю з рук господаря Івана Дякова за те, що він посмів носити на друге село святити шутку на „Рідну Школу", коли о. Сваричевський від того відмовився. А коли в часі Великодних Свят прийшла до о. Св. делеґація зі збіркою на писанку „Рідній Школі", він відмовив датку на „Рідну Школу", при тім делеґацію добре вилаяв і заявив, що „до української партії не належить" і на будуче заказав звертатись до нього в якихнебудь громадянських справах, бо не тільки до митрополита, але навіть до д-ра Дмитра Левицького, голови УНДО, ніякі скарги не поможуть. Третього дня Великодних Свят, у часі, коли люди виходили з церкви зі Служби Божої, син о. Сваричевського, абсольвент медицини, отже нібито інтеліґент, тримав біля церкви коні з поперевязданими на хвостах жовто-блакитними стяжками. В часі Свят, передовсім підчас гаґілок, місцеві москвофільські „юноші" невпинно провокували українську молодь, побиваючи її, при чому чванилися, що мають запевнену безкарність. Не зважаючи на незначну горстку кацапів, українська молодь не вийшла з рівноваги.

Останнього дня Свят незнані особи повибивали шиби на приходстві о. Сваричевського. Четвертого дня раном приїхав до Болшовець комісар воєвідської команди поліції з Станиславова з шістьома тайними аґентами і комісар рогатинського старости кпт. Сойка, щоб викрити виновників. Переведено ревізії в Івана Фіґурки, Михайла Велички, Петра Костика, Петра Белея (двічі), Миколи Фіґурки, Василя Бойка, Римара, Мирослава Дякова, Віктора Заседка, дальше в місцевій кооперативі і читальні „Просвіти." Арештували: Мирослава Дякова, Петра Бойка, Михайла Вішька, В. Заседка, Петра Вішька, Римара й обох синів Івана Дякова.

Коло дому о. Сваричевського настановили постійну громадську сторожу. В місті панує велике обурення на о. Сваричевського за його нетактовне поведення супроти своїх парохіян та українського народу. Сектанство шириться у скорім темпі, а о. Св., замість його поборювати, безправно припинив діяльність Т-ва Католицької Акції, а сам бавиться політикою комісаря Народнього Дому Михайла Бачинського.

Парохіяни просять отсим Ординаріят, щоби він дав їм пароха, який схотів би боротися зі шкідливим для Церкви й Народу сектанством і проповідував між парохіянами християнську любов і згоду, а не ширив незгоди й роздорів.

—o—

Так говорить постерунковий.

Дістаємо таке письмо:

Дня 11. квітня переслухував нас (стягав протокол) постерунковий Новосельський у справі побиття дяка з Ладанець. У часі протоколу казав до нас так: „Чому ви не набєте свого ксьондза Боднара? Якби ви його набили, то ми би вас не тягнули і ви би тут не сиділи".

Це говорив один раз, переслухуючи в год. 11. нас двох, себто Степана Бойчука і Михайла Куницького разом. Чув це Андрух Дух с. Миколи. Другий раз так само казав до мене, Григорія Кісіля с. Григорія, в год. 2. Чули це з другої кімнати Степан Бойчук і Михайло Куницький. Можемо своє зізнання ствердити присягою в суді.

Борщів, дня 17. квітня 1934.

Григорій Кисіль, Степан Бойчук, Михайло Куницький.

Допомога Гуцульщині.

ВАРШАВА, 18. 4. ПАТ. Гуцульські сторони, особливо косівський повіт навістили цього року ріжні стихійні нещастя, як великий неврожай та повені. У звязку з тим економічний комітет міністрів на засіданні 16. ц. м. рішив прийти з допомогою дрібним господарствам Гуцульщини, щоби забезпечити їх сівним зерном і пашею для інвентаря. Зорґанізуванням акції закупу потрібних матеріялів і розподілом серед населення має зайнятися станиславівський воєвода.

—o—

З товариського життя.

ЧАЙНИЙ ВЕЧІР УФОТО.

Другий з черги Чайний Вечір, улаштований Товариством „УФОТО" в малій салі Муз. Т-ва, пройшов у дуже симпатичному настрою. Невимушена атмосфера, гумор, що його ширили на салі „господарі" Товариства, й у великій мірі концертова частина спричинили, що присутні були вдоволені та приємно провели час.

Першу концертову точку виповнив молоденький челіст **Івась Барвінський.** Це правдивий великий талант з Божої ласки. Вже нині захоплює гарним, повним тоном та своїм поважним поставленням до музики. Тож можемо йому пророкувати мистецьку карієру, якщо сповнить один з її найважніших постулятів, себто дасть великий вклад праці. Івась Б. виступив рівночасно і як композитор, бо заграв свою „Мельодію".

Сольоспів симпатичної нашої співачки п. **М. Свірської** познайомив нас з новою композицією В. Бартаровича „Орангутанго". Ця річ спів-рецитація, удержана в ревієвім тоні, мельодійна та не банальна змістом. П. Свірська віддала її голосово та мімічно дуже добре. На гучні оплески співачка додала ще „Тайну" Людкевича.

Мелянхолійно-ліричний „Вальс" Н. Нижанківського зілюструвала пластичним танком талановита танцюристка **Г. Голубовська-Балтаровичева.** Її повна краси та граціозности поява музикальність та уміння висказувати свої думки при помочі руху відповідають вимогам ритмічного танку.

По концертовій частині відбулися танці

І. Поніймова.

НОВИНКИ

— **Криниця**, пансіон „Татранська ((„Tatrzańska")) центр, комфорт, кімнати з удержанням і без, дієтетична кухня, помірковані ціни. Яблонська. 1442 1-3

— **ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.**

— **ЧЕРЕВИКИ** жіночі, мужеські і дитячі купуйте в одинокім українськім Магазині Взуття „**КОМЕТА**" Львів — **Ринок 21. Сповніть гасло „Свій до Свого."** 68/53 23-?

— **Весняний сезон у Черчі.** Відкриття весняного сезону в Черчі **1. травня.** Інформації подає Управа живця: Черче, п. Рогатин. 1385 5-6

— **„Distinction"** — косметичний кабінет вул. Коперника 42 а II. пов., тел. 72-18 виконує всякі косметичні заходи фахово-дипльомованими силами. Веде курс трьохмісячної науки косметики, що дають право виконувати практику самостійно. Вписи трівають. 1394 5-10

— **Школа Косметична** Добрянської-Рогатин у Львові, вул. Оссолінських 13. приймає вже вписи на чергові фахові курси косметичні. — Дипльоми правні. 1439 1-2

— **Бібліотека Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові** дістала від Міністерства Внутр. Справ у Варшаві дозвіл на одержування всіх заграничних друків, що не мають у Польщі дебіту (заборонені), а від Міністерства Вір. і П. Освіти у Варшаві обовязковий примірник всіх друків, що появляються в українській мові в Польщі. Крім того в останнім часі Бібліотека НТШ. дістала в дарі такі цінні видання: 1) від Родини бл. п. дир. Костя Паньківського — 34 томи „Энциклопедического Словаря" А. И. Граната (Москва), 7-е вид.), 2) від п. Вол. Дорошенка — 10 томів „Малої Советской Энциклопедії" (Москва, 1931—32) і 3) від пп. В. Дорошенка й А. Жука — 20 томів „Большої Энциклопедії", вид. Т-ва „Просвѣщеніе" (С.-Петербург, 1902/3). Всім жертводавцям щира подяка. — **Управа Бібліотеки НТШ.**

— **Прогулька „Плаю".** В неділю, 22. ц. м. відбудеться прогулька У. К. Т. Т. „Плай": Львів-Бруховичі-Чорна Гора-Грибовичі. Збірка: останній перестанок трам. „10", год. 10. рано. Гостям раді.

— **Курс крою С. У.** Філія Союзу Українок у Львові влаштовує одномісячний курс крою і шиття рукавичок, а також курс літніх трикотажів. Ближчі інформації від 11—1. год. попол. в домівці С. У. Підвалля 7, кожного дня. Початок курсу 20. квітня.

— **Розвиваємося.** Знана нам усім кооператива „Суспільний Промисл" у Львові — фабрика домішок до кави — продає вже крім знаменитої цикорії „Луна" також дуже добру підмінку кави „Пражінь", котра може зовсім заступити зернисту каву. Є поживна, смачна і не дорога. Кожний хвалить „Пражінь", хто мав уже змогу його випробувати. Кілька нових робітників дістало працю при виробі „Пражінь".

— **Арештування і ревізії в Збаражчині.** Перед місяцем і ще давніше арештовано чимало наших людей з новоселецького і збаразького судових повітів під закидом протидержавної акції. Між іншими арештовано адв. д-ра Данила Сеника і лікаря д-ра Івана Яворського, обох з Нового Села, дочку о. Петриці з Токів і чимало селян з Токів, Медині й інших сіл. Після свят по кількотижневій вязниці вийшов на волю д-р Данило Сеник, а д-р Іван Яворський та інші пробувають у вязниці ще дальше. Крім них знаходиться у тернопільській вязниці також і Теодор Когут, урядовець закритої недавної філії „Просвіти" в Збаражі. Поліційні органи після закриття кільканадцяти читалень „Просвіти" в збаразькому політичному повіті задля нецензурних книжок, переводять дальше контролю діловодства і бібліотек в інших читальнях, переглядаючи теж якнайточніше і списки членів, чи нема там нелітніх між 14 і 18 роком життя між членами читальні (аматорські гуртки) без дозволу родичів. Закривають читальню негайно, якщо знайдуть хочби одного малолітнього члена.

— **Ревізії й арештування.** Пишуть нам з Перемишлян: В селі Утіховичах розкинув хтось недавно якісь летючки. У звязку з тим поліція перевела у багатьох осіб ревізії, але нічого не найшла. Всеж таки арештувала Василя Чолія і Степана Костева, місцевих парубків та гімн. ученика Максимишина з Добрянич. Арештованих перевезли до Перемишлян, де вже сидять третій тиждень.

— **Нове самоходове підприємство.** Одно самоходове підприємство в Жовкві одержало концесію на виконування зарібкового перевозу осіб механічними поїздами на лініях Львів-Жовква-Мости Великі - Кристинопіль - Сокаль-Тартаків, Львів-Жовква-Рава Руська і Немирів довжини 210 км. На тих лініях курсуватиме 7 автобусів і два резервові. Полекші від нормальної тарифи признано шкільній молоді у висоті 20 проц., а державним урядовцям і військовим особам 15 проц.

— **Про український великдень в італійській пресі.** У фашистівському студентському журналі „Анно XII" з 10. квітня ц. р., що виходить у Римі під редакцією сина Мусолінія Витторія, поміщено статтю п. н. „Великдень на Україні". Автор п. Бульба, пишучи про наші традиційні великодні звичаї, дає теж короткий політичний огляд сучасного стану українських земель. До цікавої статті додано ілюстрації. Мапа всієї України та репродукції творів Олекси Новаківського і Василя Касіяна (Голод на Україні). — **Ф. Т.**

— **Вдову по воєводі засудили за образу поліцая.** В карнім суді у Львові відбулася розправа проти вдови по воєводі Н. за образу поліцая. Коли поліцай упімнув її, щоби держала пса на припоні, вона відповіла іронічно: „Добре, але давніше псами інтересувався гицель, а тепер ви це робите". Поліцай наложив з місця на неї адміністраційну кару в квоті 1 зол. Пані Н., даючи постерунковому 1 зол., сказала: „Маєте, заробіть собі". Розправа скінчилася засудженням обвинуваченої на 50 зол. гривни, при чому за обтяжуючу обставину принято ступінь освіти обвинуваченої.

— **Значкування товарів.** Агенція „Всхуд" повідомляє, що всі експортери товарів до Північної Америки обовязані значкувати ті товарі почнучи від 8. травня ц. р. На випадок злеґковаження цього рішення, платитимуть експортери 10 проц. кару як від товарів привезених без мита. До того митний уряд сам позначкує товарі.

— **Арештування польських ендеків.** В домах ендецьких діячів у Львові переведено ревізії, наслідком чого арештовано Каз. Тихоту, секретаря дільницевого комітету і студента Юрія Паньцевича, члена секції молодих. Обох відставлено до вязниці „на Замку" в Золочеві, де перебувають теж арештовані два студенти із золочівської державної.

— **Окрадають церкви.** В Копачинцях пов. Городенка вломилися до церкви злодії і вкрали пушку з квотою 100 зол. Тої самої ночі доконано подібного взлому до церкви в сусідньому селі Кунисів, де вкрали 27 зол.

— **Львівська хроніка.** У звязку з пашпортовими ошуканствами, викритими недавно, арештовано Шльому Кравса, що віз жидівські метрики в Кристинополі. — Арештовано нафтового гуртівника Лифшица, що ошукав нафтовий концерн „Малопольска" на кільканадцять тисяч зол. — При копанні піску на знесіських горбках робітники відкопали в глибині 60 цм. залізну касетку з особистими документами Михайлини Поворозникової і порожні касетки з біжутерії. Касетки закопали злодії, які обікрали Поворозникову в листопаді минулого року.

Чи Ви вже зложили книжки або даток на купно доброї книжки для наших братів на заході?

— **Краєва хроніка.** В гор. суді в Рогатині вмер наглo підчас зізнань свідок 78-літний Йосиф Руп, власник кредитового товариства. — В Березові Нижнім пов. Коломия найшли в полі трупа Івана Ґеника, якого хтось зарубав сокирою. — Йосиф Горошовський важко поранив ножем у Перемишлі Станислава Ширинського, якого перевезли до шпиталю. — В Самборі наслідком родинних непорозумінь не впустив батько до дому Станиславу Мартин, що покинула була родичів на довший час. Дівчина напилася на порозі сільного квасу і вмерла наслідком отроєння. — В Дрогобичі к. Дубецька пов. Перемишль між Петром Паликом і його пасербом Йосифом Колею прийшло до сварки, в часі якої Коля вдарив вітчима косою по голові і вбив на місці. — Гнат і Марія Келень з Калуша заскаржили д-ра Г. із суспільної обезпечальні до суду за те, що при гінекольогічних оглядинах затроїв подовжних, вживаючи інструментів, занечищених при оглядинах попередньої пацієнтки. — При вул. Листопада в Дрогобичі застрілився 40-літний Мих. Шпрінг, референт суспільної опіки в старостві. Про причину самогубства кружать ріжні поголоски. — В Куликові вибухла в хаті Н. Данилюка пожежа, що знищила теж кілька сусідніх будинків.

— **Загадочна подія.** Як повідомляють деякі польські часописи, в Озерянах пов. Товмач виконано бомбовий замах на гр.-кат. плебанію. Справа скінчилася вибиттям кількох шиб. Поліція арештувала двох братів Заричів, які хотіли пімститися на пароху за якусь кривду, тощо.

— **Опір села проти екзекуції.** Перед окружним судом у Варшаві розпочався великий процес селян, що ставили опір скарбовим секвестраторам. До села Бєляви приїхали секвестратори з двома поліцаями, щоби перевести екзекуцію у господаря Часака за залеглі податки. На їх вид село поставилося ворожо, загороду Часака виповнили жінки, викрикуючи до комісії. Одночасно на вулиці почала збиратися юрба селян. Коли секвестратори почали виганяти заняті корови, чарід засипав їх протестами і лайкою. Тоді секвестратори зажадали поліційної допомоги з Варшави. Надійшов новий відділ поліції, але розярений нарід привитав їх камінням. Аж коли поліція вжила гумових палок, секвестратори докінчили екзекуцію. Остаточно 13 осіб поставлено перед суд за опір владі. На розправу покликано 50 свідків.

— **Розпяли жінку на хресті.** У велику пятницю стався в селі Александру Щіту в повіті Четатя Алба в південній Бесарабщині незвичайний випадок. Перед кількома роками поставлено на цвинтарі великий хрест. Вночі з великої пятниці на суботу розпяли невідомі люди якусь жінку на той хрест. І досі ще не розвідали, хто та жінка. Тільки знати, що її звали Марією та що вона родом з Кагулу, була дуже побожна й все ходила до церкви. Жінку зняли ще живу з хреста й відвезли до шпиталю. Але вона ще й досі не прочуняла тай не можна від неї довідатись, що з нею сталось. Влада не може вияснити цього страшного випадку. Серед населення велике обурення. Не виключено, що цей випадок стався з якогось забобону.

— **Катастрофа на ріці.** Біля Миколаєва на Рад. Україні перевернулося рибацьке судно, що вдержувало постійну комунікацію на ріці Бог. Зміж 26 пасажирів 13 утонуло.

— **Меч Альохін-Боголюбов.** Як відомо, в німецькій провінції Баден стали два найвизначніші тепер шахісти Альохін і Боголюбов до змагань за світове мистецтво. Спершу здавалося, що перевага по стороні Боголюбова, одначе незабаром Альохін виказав знову всі прикмети непереможного грача і після пятої партії стан змагань представлявся так: Альохін з двома виграними і трьома ремі 3 і пів пункта, Боголюбов півтора пункта. Змагання відбуваються в ріжних з черги містах.

— **Зловживання на совітських залізницях.** Совітська влада попала знову на великі зловживання на залізницях, наслідком чого арештовано начальників стації в Бердичеві, Козятині, Шепетівці і т. д. Стверджено, що на тих стаціях вжито до нелеґальних вантажів у лютім 800 ваґонів, а в першій половині березня поверх 300 ваґонів.

— **Летунська катастрофа.** У Вайсензе б. Берліна розбився спортовий літак, причому згинув пільот.

— **Червоноармійський театр у Москві.** На одній з більших площ у Москві розпічнеться в найближчому часі будова центрального театру червоної армії. Архітекти Алябін і Сімбірцев задумують створити великий репрезентаційний будинок, якого основою буде могутня 5-раменна звізда. Театр буде окружений колонадою, що створить галерії, на якої стінах будуть фрески і плоскорізьби зі сценами із життя червоної армії. В театральній салі поміститься поверх 3.000 осіб. Будинок з 14-метровою статуєю, що представляє совітського вояка, буде високий на 98 метрів.

З нових видань.

МУЗИЧНІ ВІСТИ, орган для поширення музичної культури. Видає Муз. Накл. „Торбан“, Львів, вул. св. Софії 78. Рік І., ч. 1. за квітень. Зміст: Від Редакції. — Остап Нижанковський — учитель музики. — Огляд українського музичного життя за міс. березень ц. р. — Нові видання. — Листування. — Звідомлення Музичної Накладні „Торбан“, кооп. з обмеженою порукою. — Оголошення.

Після „Музичного Вістника“, що появився у 1921 р. у Станиславові (ред. проф. О. Залеський), після „Музичного Листка“, видаваного д-ром С. Людкевичем і дрогобицького „Боянового“, що виходив найдовше, появився оце за наш черговий український орган для поширення музичної культури — „Музичні Вісти“. Орган покищо дуже скромний (8 сторінок 8°) і тільки від прихильности широких кругів громадянства залежить, аби „Музичні Вісти“ поширили свій обєм та могли під кожним оглядом дорівняти подібним фаховим часописам у інших народів.

З кіна.

КІНО „ПАЛЯС“: „ПОЖЕЖА НАД ВОЛГОЮ“.

Ця фільма виробництва „А. Б.“ в Празі; має всі характеристичні риси чужинних фільм з російськими сюжетами: „Тройка“, гітари, водка, цигани — обовязкові. Песа зображує вірність і готовість до пожертв російського старшини для царя в Росії. Сцени, коли розпяніла банда самозванного царя бенкетує в Божому храмі, нагадують сильно подібні оргії у більшовицьких фільмах. Найбільшою прикметою фільми є незвичайно часті й яркі знимки. З акторів вибиваються Інкіжінов (знаний з фільми: „Буря над Азією“) в ролі „царя“-бунтаря і А. Прежан як геройський старшина. Слухача вражають неприємно розмови у французькій мові, що відбирають ілюзію, коли ці люди особи і де йде акція е. т.

КІНО „МУЗА“: „ДОН КІХОТ“ з *Шаляпіном*.

Фільма має два ковирі: сценарій за відомим твором Мігеля Сервантеса і в головній ролі король баритонів Шаляпіна. Прегарні декорації й знаменита режисерія Пабста доповнюють цей визначний твір французької фільмової продукції. Шкода тільки в ньому пояснюючих написів, тим більше, що вони часто тут конечні, бо при лихім звуковім апараті цього кіна, не можна виловити майже ні одного слова з розмов по французьки. Через лихий апарат тратить також багато й голос Шаляпіна. Але Шаляпін не тільки великий співак, він також неперевершений артист. Не менше добрий Санчо Панса. Дві постаті: блудного лицаря та його чури на тлі еспанського краєвиду та середньовічного еспанського міста капітальні. Знаменита сцена боротьби з вітряками та повні трагізму останні хвилини Дон Кіхота. Фільма виконана дуже дбайливо, з повною історичною вірністю.

Із судової салі.

ЗАСУД СВЯЩЕНИКІВ ЗА ВЛАШТУВАННЯ ЦЕРКОВНОЇ ПРОЦЕСІЇ.

В окружному суді в Тернополі (окр. суддя Мешковський) відбулася дня 16. квітня ц. р. карно-адміністраційна розправа проти о. Володимира Слюзара, завідателя парохії в Сущині, повіт Тернопіль, котрого тернопільське староство карним ореченням з 6. грудня 1933 покарало гривною 300 золотих або 14-денним арештом за те, що дня 16. травня 1933 (день знесення панщини) влаштував похід з церкви до панщизняного хреста без дозволу староства (прост. зі ст. 7. уст. 1. закону про збори) і тридневним безосліднім арештом за те, що за його відомом згаданий хрест помальовано українськими національними красками та що у поході йшли діти з жовто-блакитними прапорцями (прост. зі ст. 18. „право о викроченях“ — нехіть і легковаження польської держави).

Внаслідок відклику відбулася дня 26. січня ц. р. розправа в окружному суді, на котрій оборонець обвинуваченого о. Вол. Слюзара посол д-р Степан Баран поставив внески на переведення доказів з переслухання рівних свідків за твердженням оборони, що це не був похід, а звичайна церковна процесія, яка відбувається річно від більше як 50 літ, що самі родичі дали малим дітям паперові жовто-блакитні прапорці та що панщизняний хрест перемалювала Марія Копит з власного почину. Суд допустив усі ті внески оборонця д-ра Барана і відложив розправу.

Свідків переслухали через городський суд в Микулинцях і вони потвердили в цілости тезу оборони. Зокрема емеритований управитель школи Володимир Левицький і інші потвердили, що від часу, як живуть у Сущині, кожного року в день знесення панщини відбувається там богослуження в церкві, а опісля йде процесія з церкви до панщизняного хреста, де правиться молебен. І ніхто досі за ввесь той час не старався про дозвіл на процесію і нікого досі за це не потягали до відповідальности. Свідок Марія Копит під присягою ствердила, що панщизняний хрест помалювала сама з власного почину. Справа цього хреста була вже в Найвищому Суді, котрий вироком з 10. жовтня 1932 до ч. II. 3К730/32 ухилив вирок окружного суду в Тернополі з 3. червня 1932 до II. кал. 459/31 (судив тоді теж суддя Мешковський), котрим засуджено Марію Ворко за помалювання тогож хреста українськими національними барвами. Найвищий Суд у своїх мотивах навів, що згаданий хрест не стоїть під охороною консерваторів і не є ніяким історичним памятником, а саме помалювання цього хреста українськими національними красками не є зовсім каригідне і тому обвинуваченої Марії Ворко не можна за це карати.

На розправі 16. квітня ц. р. оборонець д-р Ст. Баран поставив внесок на відчитання з кодексу канонічного права канону 1290, де є дефініція процесії, на доказ, що процесію зі святого місця (церкви) до святого місця (хреста) можна влаштувати у формі зорганізованого походу під проводом духовенства (Nomine sacrarum processionum significantur solemnes supplicationes, quae a populo fideli, duce clero, **fiunt eundo ordinatim de loco sacro ad locum sacrum ad excipandam fidelium pietatem**, ad commemoranda Dei beneficia atque gratias agendas, ad divinum auxilium implorandum), а ст. 1 конкордату запоручає Католицькій Церкві в Польщі свобідне виконування релігійних обрядів згідно з правами Божими і канонічним правом.

Суд цього внеску д-ра Барана не допустив, замкнув доказове поступовання і проголосив вирок, котрим о. Вол. Слюзара признав винним проступку зі ст. 7. уст. 1 закону про збори (недозволений похід з церкви до панщизняного хреста в Сущині дня 16. травня 1933 р.) і засудив його на 150 з о л о т и х г р и в н и або 7 д н і в а р е ш т у і н а з а п л а т у с у д о в о ї о п л а т и 15 з о л о т и х та шоктів поступовання, приймаючи в мотивах, що на таку процесію треба дозволу староства. Від інших замітів суд обвинуваченого о. Слузара увільнив.

Оборонець пос. д-р Баран зголосив к а с а ц і ю в справі засуду, а представник староства касацію в справі увільнення.

Тогож дня відбулася перед тим самим суддею подібна розправа (недозволена процесія в часі свята УМХ у травні 1933 р. в Покропивній, пов. Тернопіль) проти о. М и х а й л а Р е ш е т у х а, завідателя парохії в Покропивній. І тут засудили обвинуваченого, проти чого оборона зголосила касацію.

ЗА СПАЛЕННЯ ПОРТРЕТІВ.

В ночі з 21/22. жовтня 1933 р. у школі в Жидачеві виняв хтось вікно, ввійшов до середини і спалив два портрети президента Польщі, портрет марш. Пілсудського і державний знак. На шибі найшли сліди пальців, а дактильоскопічний інститут у Варшаві рішив, що ті сліди належать до Івана Гивеля, столярського помічника в Жидачеві.

Дня 3. лютого ц. р. відбулася розправа перед стрийським окружним судом на виїздній сесії в Жидачеві і там засудили його на рік і 6 місяців за проступки з арт. 125, 127, 153 і 263 § 3 і 4. Боронили його д-р Калуський зі Стрия і д-р Юрків з Жидачева.

Дня 17. IV. ц. р. відбулася апеляційна розправа у Львові, на якій ухилено присуд I. суду і видано новий присуд, яким засудили Івана Гивеля за проступки з арт. 125, 153, 263 § 3. на один рік, а уневиннили за проступки з арт. 127 (образа марш. Пілсудського) і 263 § 4. Апеляційний Суд станув на становищі, що дактильоскопічні orечення є рішаючі і виключають помилку.

Щодо зізнань свідків, то дав їм віру у противенстві до суду I. інст., але зазначив, що вони були неповні, бо не обіймали часу від 8. до 8.30 вечором, а щодо кваліфікації арт. 127, то признав брак тих кваліфікацій. В сенаті засідали: радники Медиський, Држевський і Лінлерт, обвинувачував прок. Човніцький, боронив д-р Лев Ганкевич.

Дописи.

РАДЕХІВЩИНА

Стодвацятьліття уродин Шевченка. За ініціятивою Філії „Просвіти“ і Кружка „Рідної Школи“ в Радехові відсвяткувала Радехівщина 120-ліття уродин Шевченка. По поодиноких громадах повіту відбулися вистави і концерти. На день 11. березня розіслано в повіт наліпки на вікна зі світлиною поета і наліпками цими були в цей день прикрашені всі українські доми в повіті. Наліпки зладив проф. Ярослав Купчинський. В самім Радехові відбувся дня 11. березня заходом Кружка „Рідної Школи“ і при допомозі всіх повітових установ ювилейний концерт з вибагливою програмою. Свято розпочав промовою директор місцевої школи „Р. Ш.“ д-р Петро Біланюк. Промова на тему: „Учітеся, брати мої“ представила в популярний спосіб поета як великого учителя української нації. По відспіванні хором Філії „Просвіти“ Заповіту Вербицького в супроводі фортепяну, слідувала декламація п. Ліди Возняківної, що при фортепяновім супроводі мгр. Возняковоі рецитувала поему „Лічу в неволі“. Мала декляматорка віддала трудну поему з великим чуттям і зрозумінням, що при добрім дострою з фортепяном зробило на слухачів помітне враження. Оригінальною точкою була інсценізація частини „Великий льох“, виведена пп. І. та С. Антонишинівнами і Христею Мотлюківною. Поява трьох душ над церкою в Суботові пригадала присутнім промахи нашого минулого. Музичну частину почало скрипкове сольо п. Артима Цегельського, ученика львівської музичної школи, а дальше фортепяновий дует, відіграний пп. О. Новицькою і проф. Суховорським О. П. Цегельський відіграв „Фантазію“ Вієтама і Шуберта „Закохану пісню“ і „Пчолу“, а як наддаток трудний під технічним оглядом і рідко у нас граний козачок Р. Придаткевича. Прецизне виконання, великий засіб безпосереднього чуття, легкість тону характеризують того молодого музику. Оплескам публики не було кінця. На фортепяновий дует зложилися: увертура Глінки до опери „Руслан і Людмила“ і Римського-Корсакова „Шегеразада“ (II часть). Виконавці виказали велике технічне опанування інструменту, що дало їм змогу вивести увертуру з великою бравурністю, а „Шегеразаду“ подати слухачам зі всіми нюансами цього прекрасного твору. Мішаний хор Філії „Просвіти“ під управою п. д-ра Селезінки виконав гарно Колесси „Дівчина і рута“, Леонтовича „Ой горе тій чайці“ і Вахнянина „Садок вишневий“. Хор має вже свою марку. Участь у ньому беруть міщани і всі місцеві співучі інтелігенти обох полів. Фортепяновий дострій спочивав у певних руках проф. О. Суховорського. Свято закінчилося відспіванням нац. гимну. Саля була вщерть заповнена слухачами з Радехова й повіту.

ПЕРЕМИШЛЯНЩИНА.

З філії „Просвіти“. Надзвичайно живу акцію розвинула в цім році філія „Просвіти“. Відповідно до рішення виділу в місяці лютім і березні відбулися загальні збори всіх читалень. Кожної неділі і свята виїздило 3 членів виділу та урядовець філії до тих читалень, в яких збори назначено. А що виділ сподівався, що до половини березня ц. р. збори читалень покінчаться, то на 25. березня ц. р. назначено загальні збори філії. Незалежно від цього урядовець постійно обїздить читальні, де переводить анкети, контролі, а як де при читальні є хор, то переводить і проби хору.

Повіт. Кружок „Рідної Школи“. Не дармує в цім році і Повітовий Кружок „Рідної Школи“, бо коли в 1932 році було в цілім повіті 16 кружків, то в 1933 р. основано лише на самій області перемишлянської судової округи нових 14 кружків. (Даних про глинянську судову округу дістати ми не могли, але знаємо, що і там прибули нові кружки). Слід зазначити, що на всіх з незначними виїмками, загальних зборах кружків був делегат Повітового Кружка п. Любінець. Розріст кружків та звязаних з ними справ змусили кружки оснувати в Перемишлянах Повітовий Союз Кружків, який має всі дані до доброго розвою. Про рухливість Повітового Кружка свідчить хочби те, що в 1933 р. Перемишлянщина стоїть на 3. місці щодо жертвенности на ціли „Р. Школи“.

Сокільсько-лугова організація. Не хоче позаду лишитись і сокільсько-лугова повітова організація. В останніх місяцях приняла вона спеціяльного організатора-урядовця, який контролює всі гнізда і поглиблює серед молоді руханково-спортову акцію. Зпоміж спортових секцій висуваються гнізда у Волкові і в Борщеві, які в найближчім часі мають розіграти між собою мячеві змагання.

Міська кооператива. Від половини березня п. р. розпочала свою діяльність споживча кооператива в Перемишлянах „Український Сояшний Базар“. І управа кооперативи, і надзірна рада, якої головою є д-р Свістель, дають запоруку, що кооператива буде гарно розвиватись. Побажатиб лише, щоб не лише місцева інтелігенція та міщанство, але й інтелігенція з повіту зрозуміла як слід гасло „Свій до свого“.

СПОРТ.

За здорову дискусію і чесну боротьбу.

В „Новому Часі" з 13. ц. м. появилася статейка п. О. Ясеницького під „принципіялістичним" наголовком „Спортовий гермафродитизм", в якій автор займається виключно моєю особою. Замість дискусійної статті появилася груба лайка, повна низьких інсинуацій, недостойна члена такої організації, якою має бути У. С. С., і дуже шкідлива для справи українського спорту. Автор не торкнувся ні одним словом суттєвих питань, які я порушував у моїх статтях, а вдоволився тим, що вилляв на мою голову ведро помий. І можна би спокійно поминути мовчанкою такий „подвиг" автора згідно з нашою приповідкою! „моя душа чосинку не їла, не буде смерділа", — якби йшло тільки про мою малу особу та якби виступ п. О. Ясеницького був виключно його особистим тактичним потягненням у боротьбі У. С. С-у з „Проломом" на станиславівському ґрунті. На жаль, того роду „борців" є, і то не тільки в Станиславові, більше, а через них саме боротьба загострюється, пропасть між обидвома сторонами росте щораз глибша, словом, стає „гірше" для нас, а „ліпше" для... когось!

В своїх статтях доказував я, що „Україна" й У. С. С. можуть і повинні йти спільною дорогою, що ненависть, яку ширить У. С. С., повинна припинитися, що співпраці У. С. С-у з „Україною" вимагає наша життєва конечність. Тут рішучо зазначую, що я проти У. С. С-у, як організації, ніколи не виступаю, а виступаю і виступати буду проти нікчемних метод деяких людців з У. С. С-у та проти тактики У. С. С-у, яка прямує до того, щоби вже щось збудоване провалити. Не можна вважати бажання реорганізації У. С. С-у за бажання той У. С. С. взагалі нищити! Представляти прихильників „України" за руїнників спортового життя — це **неетично й нечесно.** А треба вже хіба бути страшним фанатиком і засліпленою до краю людиною, щоби не зрозуміти того, що коли людцям з У. С. С-у вільно виливати всякі помиї на „Україну" та її прихильників, то вільно хіба „Україні" боронитись і доказувати, що дорога „України" — це не дорога „хрунівська", „опортуністична", „угодовецька" ні ще там яка, а дорога доцільна й корисна для українського спорту. „Україна" вибрала дорогу, якою йшли от хочби поляки, коли були в такому положенні, як ми нині, якою йдуть всі народи в подібній ситуації.

Та скількиб тут ще не говорити, скількиб ще не займати дорогого місця в часописах, все те вказує на те, **що в українському спортовому житті щось не в порядку.** І тому крайна пора, щоби старші і впливові громадяни сказали своє слово в справах спорту та щоби своїм авторитетом припинили боротьбу, яка зі спорту, як зараза, перекидається вже й на інші ділянки нашого національного життя. (Нпр. вистане, що член „Пролому" зачне працювати в читальні „Просвіти", яка має спільну домівку з клюбом з У. С. С-у, а вже члени У. С. У-у поширюють вістки, що проломівець прийшов розбивати клюб У. С. С-у). А якщо, не дай Боже, не вдасться їм довести оба табори до порозуміння і співпраці, то нехай накажуть їм під загрозою громадянських санкцій **обопільну толеранцію**, бо шкодження пр. „Проломові" доходить до того, що людці з У. С. С-у напередодні змагань відмовляють грачів „Пролому" від участи в змаганнях, мовляв: „Не грай у „Проломі", бо всіх тих проломівців українське громадянство буде бойкотувати, їх не будуть приймати до „Просвіти", „Рідної Школи" чи інших наших понадпартійних загально-національних установ та організацій. Без такої інґеренції старших уся енергія молодих марно розтратиться в обопільній безхосенній боротьбі, що раньше чи пізніше доведе до занепаду або й цілковитого упадку українського спорту. Тому й доцільно булоб, як я вже давніше писав у „Спортових Вістях" заарранжувати поважні спільні наради для виміни думок і для знайдення шляхів порозуміння, яке при добрій волі обох сторін зовсім легко осягнути

Богдан Ліськевич.

При всяких нагодах збирайте датки на мандрівні бібліотеки, які підуть на західні землі.

Нові книжки й журнали.

NASZA PRZYSZŁOŚĆ, trybuna polskiej myśli tworczej. Tom XXXVI. Warszawa, marzec 1934.

Перед обезціненням готівки хоронить гроші на внутрішню позичку Рідній Школі. Одна позичка 25 зол.

Листування Редакції.

Вп. Авторові допису про греко-кат. пароха в Луцьку: Ваш допис підпав конфіскаті в 96. числі „Діла", тому Ви не бачили його надрукованим.

Вп. Р. К., Хмелева: В справі, яку Ви порушили в листі, напишемо Вам окремо. Просимо писати частіше.

Каппа, Бережани: Всі дописи дістали і помалу будемо їх використовувати. Не помістили відразу, бо мусимо їх скорочувати.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 19. IV. год. 7·30 веч. „Рейтан". Премієра Броньчика.

Пятниця, 20. IV. год. 7·30 веч. „Рейтан".

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 19. IV. год. 7·30 веч. „Фанні".

Пятниця, 20. IV. год. 7·30 веч. „Фанні."

Субота, 21. IV. год. 7·30 веч. „Лебрешева каріера". Премієра Л. Верnея.

Кіна.

АПОЛЬО: „Світ належить до тебе" (Секс Сакаль).

АТЛЯНТИК: „Ескімо".

ВАНДА: „Мумія" (Борис Карлов).

КАСІНО: „Королева Христина" (Ґрета Гарбо).

КОЛІСЕЙ: „Дама з нічного клюбу", ревія „Весна йде".

КОПЕРНИК: „Шість жінок Генриха VIII".

МАРУСЕНЬКА: „Велика грішниця" і ревія з Марією Корабянкою.

МІРАЖ: „Прощання зі зброєю".

МУЗА: Дон Кіхот (Шаляпін).

ПАЛЯС: „Пожежа над Волгою". (Інкишенев, Наталія Кованко).

ПАН: „Кінґ-Конґ" і ревія „Візьми цю цвітку на завдаток".

ПАСАЖ: Кен Мейнард і Біллі Солівен.

СВІТ: „Адютант його величности" (Вл. Буріян).

СТИЛЕВЕ: „За два цілунки" та ревія „Самі зорі".

ХИМЕРА: „Моя мрія то ти" (Ліліяна Гарвей).

УТІХА: „Королева Драга" та ревія

Закордонне радіо.

Четвер, 19. квітня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 13·10, 19·15 Концерт, **Братислава** (298,8) 16·00 Концерт, 19·20 „Еротікон" пісні Новака, **Брно** (325,4) 22·40 „Цілунок" оп. Сметани, **Прага** (470,2) 11·05 Концерт, 20·05 Симфон. концерт, **Париж** (1796) 20·00 Камер. музика, **Берлін** (356,7) 19·00 „Кіндерсценен" Шумана, 19·15 Хор. пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·00 Спів, **Лянґенберґ** (455,9) 17·15 Солісти (музика, спів), **Мінхен** (405,4) 17·50 Вок. recіталь, 19·00 Весела програма (музика, спів), **Букарешт** (212,6) 19·30 „Веселі кумоньки" оп. Ніколяя, **Будапешт** (550,5) 12·05, 22·00 Циг. музика, 13·30 Військ. музика, 22·55 Концерт оп. орхестри, **Міляно** (368,6) 13·10 Легка музика, 20·45 „Маскота" оп. Одрана, **Рим** (420,8) 17·00 Вок. інстр. концерт, 20·45 Оп. вечір.

Пятниця, 20. квітня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 15·40, 16·10, 20·00 Концерт, **Прага** (470,2) 17·05 Концерт квінтету, **Париж** (1796) 22·30 Танкова музика, **Білгород** (437,3) 12·05, 16·00 Нар. мельодії та пісоньки, **Берлін** (356,7) 14·15 Нар. мельодії та танці, **Кенігсвустергавзен** (1571) 9·00 Нар. пісоньки, 11·30 Віольончеля, 21·15 Вагнерівський вечір, **Ляйпціґ** (382,2) 19·00 Нім. муз. в вик. симф. орхестри, **Букарешт** (212,6) 18·15, 20·00 Концерт, **Будапешт** (550,5) 12·05 Тріо, 18·25 Скрипка, **Міляно** (368,6) 11·15 Квінтет, 13·00 Легка музика, 21·00 Симф. концерт, **Рим** (420,8) 17·00 Вок. інстр. концерт, 20·45, 22·00 Концерт.

Львівське радіо.

Четвер, 12 квітня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 11·57 Сигнал часу, 12·05 Сільські орхестри з гр. плит, 12·35 Концерт (музика, спів), 15·05 Збіжева біржа, 15·10 Господарські вістки, 15·20 Хор Юранда (гр. плити), 16·00 Концерт трубної орхестри, 16·35 Пісні в супр. фортепяну, 16·55 Концерт, 17·30 Відч. „Життя то рух", 17·50 Відчит, 18·10 Авд. „Поворот", 18·53 Фейлетон, 19·05 Всячина, гр. плити, 19·25 Актуальний відчит, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·05 Концерт польської музики, спів, 21·00 Почт. техн. скринька, 21·15 Легка музика, пісоньки, 22·00, 23·05 Танкова музика.

Пятниця, 20. квітня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 11·57 Сигн. часу, 12·05, 12·33 Музика на ріжних інструментах (з гр. плит), 15·05 Збіжева біржа, репертуар театрів, 15·10 Господарські вістки, 16·20 Серед книжок, 16·35 Концерт митрополитального православного хору (в славянській, грецькій та латинській мові). 17·15 Дрібні твори, тріо (з гр. плит), 17·30 Біольогічний відчит, 17·50 Нарис устрою фахового шкільництва, 18·10 Із старих і нових оперетох (гр. плити), 18·53 Критика й думка, 19·05 Всячина, 19·15 Наука стенографії, 19·25 Театральний фейлетон, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Муз. балачка, 20·15 Симф. концерт; фейл. „Шляхами польської повісти", 22·40, 23·05 Танкова музика.

БІРЖА.

ЗБІЖЕ.

Ціни парітас Підволочиська парітас Львів

	Підволочиська від — до	Львів від — до
Пшениця двір.	18·50—18·75	20·50—20·75
Пшениця збір.	16·75—17·00	18·25—18·50
Жито одноцідне	13·75—14·00	
Бараболі пром.	3·25—3·75	
Вика чорна	9·75—10·25	
Вика сіра	8·25—8·75	
Гречка на мливо	17·00—18·00	
Висівки ячмінні		7·25—8·25
Мука пш. люкс до 40 %	32·50—33·00	35·50—36·50
Мука пш. 45 %		34·50—35·50
Мука пш. 50 %	29·50—30·50	33·50—34·50
Мука пш. 55 %	29·00—30·00	33·00—33·60
Мука пш. 60 %	28·50—9·00	32·00—33·00
Мука пш. 65 %		31·00—31·50
Мука пш. раз. до 96 %		24·50—25·00
М. пш. по пер. 40 % дал. 10 %	26·50—27·50	29·50—30·00
М. пш. по пер. 40 % дал. 20 %	25·50—26·50	27·50—28·00
М. пш. по пер. 50 % дал. 10 %	23·50—24·50	25·50—26·50
М. пш. по пер. 55 % дал. 5 %		24·00—25·00
М. пш. по пер. 60 % дал. 5 %	19·50—20·50	21·50—22·50
М. пш. посл. понад 65—70 %	14·25—15·00	17·00—17·50
М. пш. пастівна понад 70 %		12·50—13·00
Висівки житні	7·80—8·00	
Висівки пшен.	7·75—8·00	9·75—10·25
Висівки пш. груб.	8·10—8·20	

Інші курси незмінені.

ГРОШІ.

У Львові доляр у приватних оборотах 5·27 зол.

На сьогоднішній варшавській біржі нотовано такі курси: Льондон 27·25, Париж 34·95, Берлін 208·80, Ціріх 171·49, Амстердам 358·80, Прага 22·00, Міляно 45·22, Відень 97·00—99·00, Бельгія 24·75, Букарешт 40—42, Нюйорк кабель 5·29 і пів. Нюйорк чеки 5·29.

Золото: Доляри 8·99—9·02. Франки фр. 35·30—35·70 Дукати 83·30—83·80, Корони 37·30—37·80. Рублі 46·00—46·50.

Срібло: Корони 0·30, Фльорени 0·75, Рублі 1·25.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 18. IV. масло 3·10, молоко —·16, сметану —·80, яйця 2·30—2·35.

Тенденція на масло і яйця зниккова на молоко і сметану удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Філія Союзу Українок у Львові повідомляє, що другий виклад п. Вербицької про кооперацію відбудеться дня 21. IV. в год. 19. в домівці С. У. — Підвалля 7. І. п. 1438 **Виділ.**

На Рідну Школу зложили Вп.: Павло і Марта Дурбаки Львів 20 зол., панство Тарантюки 50 зол. замісць квітів на могилу бл. п. Іванни Витвицької. Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1441

За редакцію відповідав Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло" Львів, Ринок 10.